

oznanilo

Življenje je
zelo enostavno,
ampak mi si ga
vztrajno otežujemo.
(Konfucij)

4. adventna nedelja

leto XI / 2010-20
20. december 2020

Lk 1,26–38

BOG SE HOČE RODITI V NAS

Božja beseda pred nas danes postavlja izziv, da bi znali tudi mi po Marijinem zgledu odgovorjati na Božja vabila, na njegove klice. Jezus se hoče učlovečiti, roditi v nas. **Jezus ni le podoba iz knjige, naj bo še tako lepa. Ne bomo ga našli v lepih obredih in petju, če ne bomo odprli svojih src, da postanejo rodovitna njiva.** Ne

m o r e m o
biti za-
dovoljni s
seboj, če se
v vsakdan-
jem živl-
jenju nič

ne ločimo od tistih, ki Jezusovega oznanila ne poznajo; **če v tako imenovanih krščanskih družinah vladajo številne razprtije, če ni spoštovanja, ki je trden temelj za resnično ljubezen, če je premalo skrbi za duhovno rast vseh njenih članov; če imamo premalo poštenosti na delovnem mestu, če se brigamo samo za svoje stvari in se ne menimo za ljudi okoli nas, ki so v potrebi, stiski, osamljenosti, obupu ...** Še marsikaj bi lahko našteali, če dobro pogledamo v Božje ogledalo svoje vesti. Vse,

kar takšnega najdemo, nam dopoveduje: **Božja beseda v tebi še ni postala meso, tvoja vera je premalo učlovečena, premalo zasidrana v vsakdanje življenje.** Mislim, da ta očitek velja vsakomur izmed nas. **Površnismo,**

slabotni, prepustili smo se toku časa.

Kje naj poiščemo zdravilo? Samo eno je: **prisluhiniti Božjemu klicu, ki se dviga k nam z vseh strani – od ljudi, ki po Božji volji živijo z nami in ob nas v družini, na delovnem mestu, v šoli.** Prisluhniti pozorno

kot Marija. Naša človeška veličina je prav v tem, da skušamo uresničiti tisto dobro, ki bi ga rad Bog storil v tem svetu preko nas. Na to meri naša prošnja, ki jo ponavljamo v očenašu: **»Pridi k nam Tvoje kraljestvo!«** **Božje kraljestvo ne prihaja med donenjem fanfar, ampak v tišini, v preprostosti vsakdanjega življenja.**

Obrnimo se k Materi Mariji z iskreno prošnjo: »Marija, nauči me reči 'da' Kristusu, ki me kliče v ubogem, žalostnem, osamljenem človeku, v mojih domačih, v sosedih, ki mi včasih gredo na živce in bi najraje z njimi ne imel nobenega opravka.«

Marija pa je rekla:

»Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!«

In angel je šel od nje.

Marija pa je rekla angelu:

»Kako se bo to zgodilo,

ko ne spoznam moža?«

Angel ji je odgovoril:

»Sveti Duh bo prišel nadte

in moč Najvišjega

te bo obsenčila, zato se bo

tudi Sveto, ki bo rojeno,

imenovalo Božji Sin.

Glej, tudi tvoja

sorodnica Elizabeta

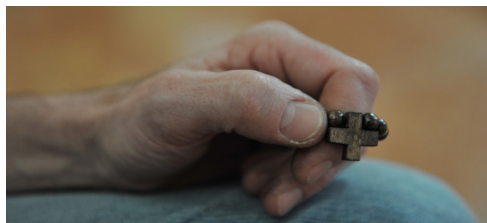
je spočela sina v starosti;

in to je šesti mesec njej,

ki so jo imenovali nerodovitno.

Bogu namreč

ni nič nemogoče.« (Lk 1,34–37)

Četrta sveča gori na adventnem ven-
cu, mi pa smo povabljeni da skupaj

z Marijo vzkliknemo: **»Zgodi se mi**

po tvoji besedi.« Odprimo se Božjim
načrtom. Sprejmimo izzive, ki nam

jih prinaša življenje. **Z zaupanje v**

Božjo pomoč in z našim požrtvoval-
nim prizadevanjem lahko naredimo

marsikaj velikega. Kakor je sprva

nebogljeno Božje dete kasneje zraslo

v moža, ki je s križem odrešil svet,

tako smo tudi mi poklicani, da korak

za korakom dosegamo višje cilje. Le

Božji načrt moramo biti pripravlje-
ni sprejeti, nato pa se podati na pot
uresničevanja zaupane nam naloge.

KAJ DUŠI DOBRO DENE

Kratke misli Anselma Grün ...

da bi odkrili bogastvo svoje duše.

Duša je podoba za človeško bitje - v dobrem in slabem. Poznamo »brezdušne« ljudi, ki so hladni, brez ljubezni, pohlepni in cinični - pa tudi take, ki so prave »duše«: ki izžarevajo toplino ...in se dobro počutimo v njihovi družbi. Pater Anselm Grün se sprašuje - **“kaj povzroča bolezen v duši in kaj je zanj zdravilno? Kaj jo poživlja, ji daje moči, jo hrani?”** Pater ne predpisuje posebnih receptov. **»Vaša duša sama ve, kaj ji dobro dene,« pravi. Človek (duša) potrebuje izvire, iz katerih lahko črpa.... potrebuje korenine in krila. ... svobodo in širjavo in ... Človek zacveti, ko se počuti ljubljenega in ima rad samega sebe ...in bližnjega ... ko zajema moč, in prihaja v sozvočje s samim seboj ... kadar je v sozvočju z drugimi, kadar najde navdih ...** Spraševati se moram: Kaj je zame pomembno? Kje se v meni pretaka življenjska moč? Ali čutim, da sem povezan z Bogom ... črпам iz svežih izvirov. Bog je velikodušen, podarja mi ta čas. Jaz pa sem tako majhen, premalo razmišljam o sebi, premalo časa si vzamem zase ... osto tako majhen v odnosu do sebe. Premalo skrbiom zase in privoščim si premalo časa. **Iz miru prihaja moč Dokler sem notranje razrvan, ne morem zaznati moči, ki se pšretaka v meni. Potrebujem miru, da bi odkril moč, ki se skriva v meni. Ljubezen poživl-**

ja ... Ali znam ljudi povezati z njihovo ljubeznijo. Znam pokazati, kaj pomeni ljubiti in biti ljubljen Veselje širi srce, postaja izraz hvaležnosti, omogoča mi, da prepoznam lepoto, ki me obdaja. Globoko v sebi moram najti povezavo s prostorjem tišine.... tu je začetek ozdravitve.

V sebi čutim hrepenenje po odnosu, ki bo obogatil mojo dušo. Takobom življenje doživel kot neizmer-no moč, nekaj dobrega, za kar se spleča truditi in... ga živeti “na polno” (...)

Najdi čas za razmišljanje –

to je izvir moči.

Najdi čas za molitev –

to je največja moč.

Najdi čas za smeh –

to je glasba duše.

Najdi čas za igro –

to je skrivnost mladosti.

Najdi čas za ljubezen –

to je sad milosti.

Najdi čas za darovanje –

to je zmaga ljubezni.

Najdi čas za branje –

to je izvir modrosti.

Najdi čas za druženje –

to je pot blaženosti.

Najdi čas za delo –

to je vrednost prihodnosti.

Najdi čas za dobra dela –

ta so ključ večnosti.

sv. Terezija iz Kalkute

Cerkev ne oznanja zdravja, ampak odrešenje

Gorazd Kocjančič
filozof, prevajalec,
publicist in pesnik
nekaj misli
iz pogovora z
novinarko Ksenjo
Hočevar

Tudi v prvih sto-
letjih so se srečeva-
li z boleznimi,

epidemijami ... Kako so se »grš-
ki očetje« odzivali? Ali če spre-
menim trditev p. Rupnika v
vprašanje: Kako ostati z Bogom
sredi dogajanja, sredi tega sveta?
Jaroslav Pelikan, znameniti zgodovinar
krščanskega nauka, v svoji zgodnji
knjigi o razumevanju življenja in sm-
rti pri cerkvenih očetih lepo pokaže,
da so v krščanski misli sicer obstajali
zelo različni modeli razumevanja sm-
rti, a so se vsi ujemali v prepričanju,
da je s Kristusom smrt premagana. Če
verujemo vanj, lahko gremo z zaupan-
jem v agonijo, ki nas vse čaka, in na
koncu oči zatisnemo s spokojnim
pričakovanjem. Zlasti je zanimiva Pe-
likanova obravnava sv. Ciprijana iz
Kartagine, ki je napisal spis De mor-
talitate, »O smrtnosti«, pri čemer je ta
smrtnost konkretno kuga, ki je div-
jala v njegovem mestu. Razberemo
lahko, da se je Cerkev vedla povsem
drugače kot danes. In primerjava
nikakor ni v čast sodobni Cerkvi.

... krščanstvo se gotovo ne bi razširi-
lo po vsem svetu, če peščica Judov,

ki so se, preplašeni za svoje življenje,
razbežali ob Jezusovi aretaciji, ne bi
pozneje izkusila nečesa, kar je iz njih
naredilo neustrašne pričevalce, ki jim
ni bilo več mar, ali bodo še dolgo na
tem svetu ali ne. To sta omogočila Ve-
lika noč in izlitje Kristusovega Duha.
Če bi prvi oznanjevalci tekali naokrog
z nekakšnimi »sanitetnimi maskami«
na obrazih in pri tem učili "Ne bojte
se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne
morejo umoriti", bi se jim vsi upra-
vičeno smejali. Očitno pa smo danes
ljudje – tudi tisti, ki se imenujemo
kristjani – zelo daleč od drže Pavla in
drugih apostolov ... In če kdo misli,
da so bili apostoli tako pogumni zato,
ker še niso poznali virusov, bakterij in
eksponentne funkcije, ki je v osnovi
epidemioloških modelov, je idiot.

... Hrepenenje po onostranstvu, ki
sodi k sami krščanski biti, nam rav-
no kaže, kaj pomeni biti odrešen. V
zgodovini in življenju. Ne pomeni
morbidne ljubezni do smrti ali na-
veličanega odpora do življenja, ampak
ravno preseganje obojega po Kristuso-
vi milosti: svobodno ljubezen do živl-
jenja in sproščen odnos do smrti, ki ga
naklanja odrešenost, sprejeta z neo-
majno vero. Božji Sin je namreč, ka-
kor čudovito pravi avtor pisma Hebre-
jcem, "odrešil tiste, ki jih je strah pred
smrtjo vse življenje vklepal v sužnost«.

... misel Hezihija Prezbitera: »Če je

mogoče, se nenehno spominjamo smrti. Ta spomin v nas odstrani vse skrbi, vse ničevosti. Rodi varovanje duha in nenehno molitev, neobčutljivost telesa in gnus do greha; in če naj povemo po resnici, skoraj vsaka krepost, ki je v nas, izvira iz spomina na smrt. Zato ga uporabljajmo, če je mogoče, kot svoje lastno dihanje.»

- Moram priznati, da sem zadnje leto precej zaskrbljen, pa ne zaradi covid-19, ki je očitno zoprni virus – kar nekaj mojih znancev se je mučilo z njim –, a po vseh podatkih zaenkrat nikakor ni zadosten razlog za svetovno histerijo, ki ga spremlja, čeprav nas s povsem neverjetno mobilizacijo propagande stalno prepričujejo o nasprotnem. Moja skrb dosti bolj velja dejstvu, da smo se v zadnjem letu pod pretvezo boja proti virusu znašli sredi velike družbene revolucije nepredvidljivih posledic: revolucije, ki je večina prebivalstva sploh ne zaznava. V njej se tiho izgublja – morda trajno – pridobitve političnega življenja Evrope od antike do vzpostavitev novodobnih liberalnih demokracij. Pred nekaj tedni je 250 uglednih francoskih intelektualcev podpisalo izjavo, da »drugi val ni virusen, ampak družbeni in ekonomski«. **Prave žrtve virusa so žrtve ukrepov proti njemu: več kot milijarda ljudi v tretjem svetu, ki je zaradi njih pahnjena v skrajno revščino. Ljudje živijo iz rok v usta in če se svet ustavi, stradajo.**

Zakaj naj bi šlo te nevidne revoluciji?

Tega zaenkrat še nihče zares ne ve, ker ima hkrati poteze dirigiranosti in spontanosti, zarote in kaosa. ... z italijanskim filozofom Giorgio Agambenom, lahko to revolucijo natančneje označimo **kot poskus uva-
janja trajnega izrednega stanja, kjer si oblastniki v imenu takšne ali drugačne biološke grožnje – in te seveda ne bodo nikdar izginile – prilaščajo pravico vsakodnevno suspendirati pravice in svoboščine, za katere so sicer jamčile stabilne ustave in zakoni.** V njenem duhovnem ozadju pa je gotovo nihilizem: prepričanje, da je najvišja vrednota golo življenje, ker se s smrtjo vse neha. Agamben v svoji zadnji oktobrski kolumni lepo pravi, **da gre v tem za manifestacijo »kulture, ki na vse kriplje upravlja svoj lasten propad, kulture, v kateri ni več življenja«.**

- V Španiji totalitarizem v imenu bio-varnosti implementira levičarica, v Italiji sredina, pri nas desničarica. **Gre za radikalno spremembo načina vladanja, ki pride prav vsem političnim frakcijam, ki so na oblasti.**

- Kot se godi v vsaki revoluciji, jo podpira mnogo ljudi, ker **so revolucije vedno priložnost za karijerne premike, v sedanji konstelaciji zlasti fahidiotov, ki se predstavljajo kot svečeniki znanosti, ki to ni, in končno uživajo v soju žarometov. Resnična znanost**

namreč ni garant objektivne gotovosti in univerzalnega konsenza, kakor ljudje danes naivno mislijo, ni nova naturalistična religija, po kateri hrepenijo, ker so zapustili Boga, ampak ravno prostor kritičnega prevpraševanja vsega, različnih, nasprotujočih si hipotez – in zato sfera negotovosti.

- **“Brez spomina na Boga ni mogoče resnično spoznanje. Brez tega se namreč pojavi drugo, nepristno”**, pravi Marko Asket.

Toda ali niso revolucije po definiciji krvave in zahtevajo mnogo žrtev, človeških življenj? Prav imate, ta revolucija še ni krvava, če sramotno odmislimo milijone na dnu človeške »prehranjevalne verige«, a so za to tudi v razvitem svetu dani vsi nastavki. V družbenem telesu že vre in to v različne smeri (zanimivo je, da o masovnih protestih proti lockdownu pri nas skorajda ne poročajo). **Poleg ideološke polarizacije se namreč začneja globoko čustvena delitev na tiste, ki hočejo “trdo roko” in se bojijo svoje svobode in bi želeli čim dlje od nje zbežati**, če parafraziram Ericha Fromma, **in drugih, ki se jim kakršen koli avtoritarizem instinktivno upira** (in sam sodim med slednje, kot ste verjetno že uganili).

... Glede Cerkve na Slovenskem sem tudi precej zaskrbljen. Ob vsej svoji ljubezni do nje, hvaležnosti za vse,

kar mi je duhovno dala in mi daje, in kljub prijateljstvu s cerkvenimi ljudmi ... si namreč moram priznati, da se je, zgodovinsko gledano, naša Cerkev prav v kriznih družbenih situacijah pogosto na izzive odzivala zelo naivno in je imel ta odziv potem katastrofalne posledice za njo samo.

V kakšnem smislu se ta paradigma lahko zdaj ponovi? Čisto preprosto in konkretno: če bo Cerkev zaradi naklonjenosti, ki si jo glede urejanja svojih tekočih problemov obeta od aktualne oblasti (in zagotovo bo pri njej našla več posluha kot pri kakšnih podivjanih levičarjih), ustrežljivo pristajala na logiko totalitarnega prestrukturiranja družbenega življenja ali jo celo zagovarjala, bo po koncu te revolucije, najsi se konča tako ali drugače – in zelo verjetno je, da se bo na koncu izkazalo, da gre za eno največjih kolektivnih prevar v sodobni zgodovini –, še bolj izgubila že tako načeto kredibilnost. **V današnjih kritičnih razmerah bi morala namreč biti Cerkev oster zaščitnik Božje evangeljske resnice in človeške svobode, normalizacije življenja. Brezkompromisno bi morala vztrajati pri svoji suverenosti v cerkvenih prostorih, tudi za ceno konflikta s politiko in histerično protikrščansko javnostjo. V nasprotnem primeru se bo izkazalo, da je tudi Cerkev samo najedel virus globokega nihilizma evropske družbe, ki mu je – ne-**

zavedno in nereflektirano, ne da bi si sama to hotela priznati – začela asistirati. Saj mi je skoraj nerodno, da je treba poudarjati take zadeve: **Cerkev ne oznanja zdravja, ampak odrešenje.** Potrebno je torej razločevanje duhov, stalno, previdno in pozorno razločevanje ... Tudi to je ena velikih tem Filokalije. Kasijan značilno pravi: **“Razločevanje preišče vse človekove misli in dejanja, loči in zavrne vse, kar je slabo in Bogu nevšečno, in tako od njega oddalji vsakršno zablodo ... brez daru razločevanja nobena krepost ne more nastati niti ne more ostati trdna do konca.”**

In Marija je rekla:

»Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh

se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku, kajti ozrl se je

na nizkost svoje služabnice.

Glej, odslej me bodo

blagrovani vsi rodovi,

kajti velike reči

mi je storil Mogočni

in njegovo ime je sveto.

Njegovo usmiljenje je iz roda v rod nad njimi, ki se ga bojijo.

Moč je pokazal s svojo roko,

razkropil je tiste, ki so ošabni v mislih svojega srca.

Pridi, Gospod Jezus

Gospod Jezus, pridi v našo slabotnost.

Pridi v naše strahove.

Pridi v našo tesnobo.

Pridi v naše napake.

Pridi v naše poraze.

Pridi v naše razprtije.

Pridi v našo žalost.

Pridi v našo osamljenost.

Pridi v našo temo in obup.

Pridi v naše dvome, bolezen in umiranje.

Pridi v naše veselje in upanje.

Pridi, Gospod Jezus.

Pridi v naše napake in stopi v naše neuspehe.

Pridi v našo žalost in stopi v našo osamljenost.

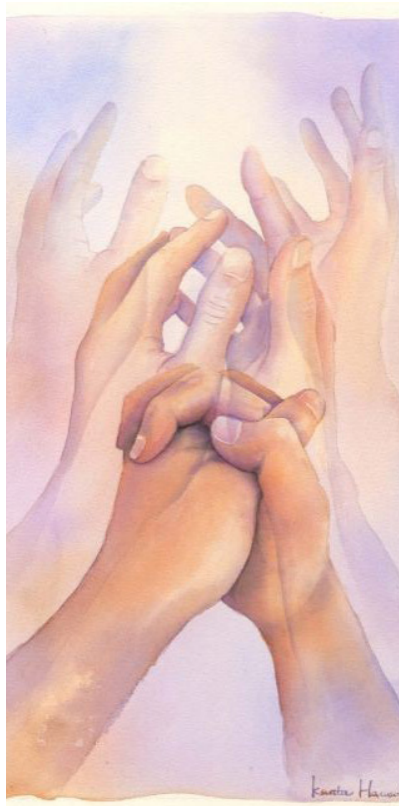
Pridi v našo temo in stopi v naš obup.

Pridi v naše razprtije in stopi v naše dvome.

Pridi v našo bolezen

in bodi z nami v našem umiranju.

Pridi, Gospod Jezus.

MISLITE, DA BOM ŽIVEL STO LET?

Mož srednjih let je vprašal svojega zdravnika: »Ali mislite, da bom živel sto let?« Zdravnik mu je odgovoril z vprašanjem: »Ali kadite in pijete?« »Ne, nikoli nisem pil ali kadil.« »Ali igrate na srečo, hitro vozite, uživajte mamila, živite neredno?« »Ne, nikoli nisem počel česa takega.« »Dobro,« je nadaljeval zdravnik, »zakaj bi pa potem radi živeli sto let?«

Misel

Življenje je vredno, da ga živimo, dokler imamo v srcu resnično veselje, ki nas vodi v boljše življenje. Pogosto iščemo srečo na napačne načine, podobne takšnim, ki jih je nakazal zdravnik. Če tako delamo, si dejansko zagrenimo življenje. Poti do veselja v življenju, ki jih je omenjal zdravnik, niso priporočljive, moramo jih celo zavrniti. Zelo se bomo zmotili, če bomo tekali za stvarmi, ki nam ponujajo trenutno ugodje, potem pa pustijo praznino v srcu. **Odločimo se raje za stvari, ki nam bodo prinesle resnično srečo, ko nas bodo privedle do življenja, ki ga je vredno živeti.**

Vir čistega in pristnega veselja je čista vest in prijateljstvo z Bogom. Edino Bog more dati polnost našemu življenju.

Svete maše

BOŽIČ, Gospodovo rojstvo

25. december 2020, petek

9.30 sveta maša

Sv. Štefan, diakon, prvi mučenec

26. december 2020, sobota

9.30 sveta maša

SVETA DRUŽINA

27. december 2020, nedelja

9.30 sveta maša

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (Matija)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

Delo na daljavo - »In kaj imate zdaj na monitorju, gospa?« Minka: »Medvedka, ki mi ga je kupil moj fant.«

Pri biologiji učitelj vpraša: »Kako imenujemo bitja, ki živijo v vodi in na kopnem?« Janezek: »Mornarji!«

Milijonar zdravniku: »Vi ste moje veliko upanje za moja stara leta.« Zdravnik: »Hvala, tudi vi zame!«

Psa gledata postavljanje novo cestne svetilke. Prvi pes pravi drugemu: »To bo treba zaliti.«